

Frølsen for os i en vantro slægt

Prædiken 28. februar 2010 i Martinskirken og Gratiakirken v. LGJ

BØN (Sl 25,1-2) : *Jeg længes efter dig, Herre, / jeg stoler på dig, min Gud.
Lad mig ikke blive til skamme, / lad ikke mine fjender frydes over mig*

Evangelium: Markus 9,14-29

Da de kom ned til disciplene, så de en stor skare omkring dem og nogle skriftkloge, som diskuterede med dem. v15 Hele skaren blev grebet af ærefrygt, straks de fik øje på Jesus, og løb hen for at hilse på ham. v16 Han spurgte dem: "Hvad er det, I diskuterer med dem?" v17 Og en fra skaren svarede ham: "Mester, jeg har bragt min søn til dig; han er besat af en ånd, som gør ham stum. v18 Hvor som helst den overvælder ham, kaster den ham til jorden, og han fråder og skærer tænder og bliver helt stiv. Jeg sagde til dine disciple, at de skulle drive den ud, men det kunne de ikke." v19 Da udbrød Jesus: "Du vantro slægt, hvor længe skal jeg være hos jer, hvor længe skal jeg holde jer ud? Kom herhen med ham!"

v20 Så bragte de ham hen til Jesus. Men da ånden så ham, rev og sled den straks i drengen, så han faldt om på jorden og lå og frådede og vred sig. v21 Jesus spurgte hans far: "Hvor længe har han haft det sådan?" Han svarede: "Fra han var barn. v22 Og den har mange gange kastet ham både i ild og vand for at gøre det af med ham. Men hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os." v23 Jesus sagde til ham: "Hvis du kan! Alt er muligt for den, der tror." v24 Straks råbte drengens far: "Jeg tror, hjælp min vantro!"

v25 Da Jesus så, at en skare stimlede sammen, truede han ad den urene ånd og sagde til den: "Du stumme og døve ånd, jeg befaler dig: Far ud af ham, og far aldrig mere ind i ham!" v26 Da skreg den og rev og sled i ham og fór ud; og han blev som død, så alle sagde: "Han er død." v27 Men Jesus tog hans hånd og fik ham til at rejse sig op. v28 Da Jesus var kommet inden døre og var alene med sine disciple, spurgte de ham: "Hvorfor kunne vi ikke drive den ud?" v29 Han svarede dem: "Den slags kan kun drives ud ved bøn."

Nåde være med jer, og fred fra Gud, vor Fader, og Jesus Kristus, vor frelser! Amen.

Vi kender alle til at længes. Vi kan længes efter forår eller efter et menneske, vi har kær. Nogle gange længes vi også uden rigtigt at vide, hvad det er, vi længes efter. Vi bare længes.

Længsler er noget almenmenneskeligt. De er udtryk for, at vi lever og er til. Vi drages mod andre for at give og modtage, for at hjælpe og blive hjulpet. Længslen er udtryk for, at vi ikke hviler i os selv, men har brug for fællesskab med andre og for Guds hjælp.

1.

I evangeliet møder vi en far, som længes. Han længes efter, at hans søn dog kan blive befriet for en ond ånd. Den længsel havde han gået med i flere år. Det er ikke nogen "luksus-længsel", men en grundlæggende længsel, som vi er enige med ham i. For sådan længes vi også, når vi oplever lidelse og smerte hos vore nærmeste.

Hvor stammer sådanne stærke og smertefulde længsler fra? Og hvor vil de føre os hen? Hvorfor er de så udbredte, så vi alle kender til dem?

Faderens længsel stammede fra hans nære bånd til hans søn. Det var jo hans dreng. Den havde samtidig sin årsag i en ond ånd, som har taget over i drengens liv og ødelagt så meget for denne familie. Noget ondt og uåndgribeligt havde fyldt deres hjem med lidelse, frygt og utryghed i mange år. "Mester, jeg har bragt min søn til dig; han er besat af en ånd, som gør ham stum. Hvor som helst den overvælder ham, kaster den ham til jorden, og han fråder og skærer tænder og bliver helt stiv."

Sådanne beretninger er der mange, mange af: beretninger om onde magter, som er kommet ind i en familie, ind i et menneske. Det handler om ødelæggelse og selvmord, om smerte og magtesløshed. Ofte er det forårsaget os mennesker selv, andre gange af ødelæggende magter udenfor os. Ikke mindst fra dødens magt i dens mange former! Lidelse og død er et vilkår i verden. Og vi ved fra

Guds ord, at det ikke kan være anderledes, så længe synden er i verden. - Hele tiden må Gud minde os om, at vi kun har fundet livet hos ham, samtidig med at han også lader os få gode dage og utallige glæder. Dog hele tiden sådan at vi må længes. Længslen lægger han ind i vore hjerter, så vi først finder hvile, når vi finder ham.

2.

Jesu første ord ind i den situation er: *“Du vantro slægt, hvor længe skal jeg være hos jer, hvor længe skal jeg holde jer ud? Kom herhen med ham!”*

Det lyder hårdt og afvisende. Men det er kun hårdt og sandt. Han afviser ikke, men siger *“Kom herhen med ham!”*

Og faderen er den første til at tage ordet til sig, når han beder: *“Hjælp min vantro!”* Han føler sig ramt, men ikke bortstødt eller forkastet.

Sådan vil Jesus ramme os alle med sit ord. Jesus giver alle os, der bærer rundt på længsler, betegnelsen: *“Du vantro slægt!”* Sådan er vi.

Jesus viser, at det, vi kalder lidelse og smerte, og som skaber længsler og gør os magtesløse, har sammenhæng med noget større og skæbnesvangert: At troen er blevet udvandet, fordrejet, forkert og retter sig forkerte steder hen.

Derfor fører længsler og ønsker os typisk bort fra Gud. Luxus-længsler. Fristelsens længsler og længsler efter gode dage for os selv, mens vi vender ryggen til andre mennesker.

“Du vantro slægt.” Han taler til hele slægten - til os alle. Og han stiller spørgsmålet: *“Hvor længe skal jeg være hos jer og holde jer ud?”*

Det kan lyde opgivende og hårdt. Men det er ikke en afvisning. Det viser jo netop, at han var og er i vor slægt, midt i slægten med smerte og længsler, midt i den vantro slægt.

Han er her, så vi kan kalde på ham og komme til ham. Han er her som Frelseren, der blev i slægten. Julenat blev han ét med os. Langfredag døde han for slægten. Og påskemorgen stod han op som den første i slægten, for at drage os alle til sig ved at lægge troens længsel ind i vore hjerter.

Og derpå tager han så denne far og hans søn ind i sin barmhjertighed på en særlig måde og lader herligheden fra evigheden skinne frem et øjeblik ligesom på bjerget, hvor han kom fra med 3 af sine disciple, og hvor de havde set ham i hans guddoms-herlighed. Han gør det for at lindre og læge.

3.

Hvordan gør han det? Han kunne have gjort det gennem sine disciple, som han jo også havde givet magt til at uddrive ånder og helbrede syge.

Men faderen fortæller: *“Jeg sagde til dine disciple, at de skulle drive den ud, men det kunne de ikke.”* Det viser, at Jesu egne disciple ikke havde meget at hjælpe med i den sammenhæng. Og så diskuterer de, som om det var et teoretisk problem. Måske diskuterer de også, hvem der har skylden for, at manden ikke får hjælp. Markus fortæller det sådan: *Da de kom ned til disciplene, så de en stor skare omkring dem og nogle skriftkloge, som diskuterede med dem. ... Han spurgte dem: “Hvad er det, I diskuterer med dem?”*

Det er også et spørgsmål til os. Når der nød og problemer hos os og vore nærmeste i familie og menighed, hvad gør vi så? Kritiserer og diskuterer vi? Eller holder vi sammen og beder til Gud? Hvis det hele går op i kritik og diskussion, bliver smerten blot endnu større. Den lidende kommer i klemme og føler sig svigtet. Da længes man blot endnu mere, men hvorhen? Hvor går du da hen med din smerte?

Da ser mange sig om efter et andet sted at være. En anden kristen menighed eller et helt andet ikke-kristent fællesskab. Men Jesus viser os, hvad vi skal gøre!

Jesu spurgte drengens far: *“Hvor længe har han haft det sådan?”* Han svarede: *“Fra han var barn. Og den har mange gange kastet ham både i ild og vand for at gøre det af med ham. Men hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os.”* Jesus sagde til ham: *“Hvis du kan! Alt er muligt for den, der tror.”* Straks råbte drengens far: *“Jeg tror, hjælp min vantro!”* Jesus leder faderen til tro. Vi skal ikke sætte vores lid til begavede eller fantastiske åndsfulde mennesker, men til Gud. *“Hvis du tror!”* Din tro, ikke andre menneskers. Vi skal tro på Gud.

Jesus går ind i faderens og drengens liv med sine spørgsmål. Han skaber tillid og tro hos faderen. For den vantro slægt kan ikke tro ved egen kraft. Men Gud giver troen ved JESUS.

I den tro, som Jesus giver faderen, beder han: *“Jeg tror, hjælp min vantro!”* Og da skænker Jesus faderen lindring og hjælp som en gave oven i troens gave. Her bliver livet modtaget af Guds hånd, fordi det bliver modtaget i tro. Og da er faderen hjemme - hjemme hos Gud. Og sønnen er hjemme - hjemme hos Gud. Han bliver sat fri af sin lidelse. Det var Jesu gode vilje med ham.

Sådan vil Gud altid lade sin gode vilje ske med os. Og derfor kan vi bede om helbredelse for os og vore kære og for andre i tillid til ham, idet vi siger: ”hvis det er din vilje” og ”ske din vilje!”

Og da er du dér, hvor din længsel bliver stillet. Gud giver hvile og ro i denne tro. Selv om lidelsen måske skal vare ved endnu i mange dage eller år, som det havde været tilfældet for faderen og hans dreng, så hjælper Gud. Lidelse og død varer ved her i verden, men Gud udfrier os om ikke før så på opstandelsens dag. Derfor synger vi: ”Gud efter dig jeg længes!”

4.

Men disciplene havde ikke ro efter dette. De følte derimod, at de havde et problem: *Da Jesus var kommet inden døre og var alene med sine disciple, spurgte de ham: “Hvorfor kunne vi ikke drive den ud?”*

De var mere optaget af, hvad de selv kunne præstere, end af at denne far og hans søn var blevet reddet af Jesus. Hvad var det, der gik galt? Her lærte Jesus dem, at deres udrustning var ikke en magtfuld ring, de kunne gnide på, så mennesker blev hjulpet på deres kommando. Deres tjeneste skulle udføres under bøn. Ikke bøn som en magt-demonstration, som mange sekter praktiserer det. Men bøn som Jesus har lært os det: ”Gå ind i dit lønkammer og bed!” Og giv afkald og hold faste. Problemet var, at disciplene havde brug for at lære at bede. Han svarede dem: “Den slags kan kun drives ud ved bøn (og faste).”

Så lad os bede til Gud og holde faste, hvor vi giver afkald på det, som måske er kommet ind i vores liv og spærrer for andagten og dræber vores længsel efter Jesus Kristus.

Herre, lær os at bede! Og lær os at faste ret for dig! Amen.